

Mišljenje o sadržajnoj i pravnoj (ne)utemeljenosti „Odluke o uskrati suglasnosti na prijedlog programa rada kandidata za dekana Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu izv. prof. dr. sc. Nevena Jovanovića za razdoblje od akademske godine 2020./2021. do akademske godine 2022./2023.“

I. Terminološka neusklađenost Odluke Senata sa Statutom Sveučilišta u Zagrebu

Odluka Senata Sveučilišta u Zagrebu o uskrati suglasnosti na prijedlog programa rada kandidata za dekana Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu izv. prof. dr. sc. Nevena Jovanovića za razdoblje od akademske godine 2020./2021. do akademske godine 2022./2023., od 28. travnja 2020. godine (dalje u tekstu: Odluka Senata o uskrati suglasnosti) terminološki je neusklađena s tekstem Statuta Sveučilišta u Zagrebu (dalje u tekstu: Statut). Naime u Odluci Senata o uskrati suglasnosti koristi se pojam „program rada kandidata za dekana“ odnosno pojam „kandidat za dekana“, a što nisu statutarni pojmovi. U Statutu se koristi pojam „predložnik za dekana fakulteta“, a ovlast Senata na davanje ili uskratu suglasnosti se ne odnosi na „program rada kandidata za dekana“, kako se to opetovano ponavlja u Odluci Senata o uskrati suglasnosti, nego na „program predloženika za dekana“, koji terminološki podrazumijeva širi pojam od samog programa rada kandidata, dakle odnosi se na funkcioniranje cijelog fakulteta. Uskladba Odluke Senata o uskrati suglasnosti podrazumijevala bi usklađivanje odluke s terminologijom korištenom u Statutu na način da se riječ „kandidat“ zamijeni riječju „predložnik“, a da se suglasnost izdaje ili uskraćuje u odnosu na „prijedlog programa predloženika“.

II. Neusklađenost Odluke Senata o uskrati suglasnosti s odredbama Statuta – protustatutarnost prethodne Odluke rektora o uskrati suglasnosti

Kao jedna od osnova za donošenje Odluke Senata o uskrati suglasnosti, uz odredbe članaka 13., 21. i 42. Statuta, navodi se i „Odluka rektora Sveučilišta u Zagrebu o uskrati suglasnosti na prijedlog programa rada kandidata za dekana Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu za razdoblje od akademske godine 2020./2021. do akademske godine 2022./2023. (Klasa 602-04/20-01/4; Ur.broj: 380-022/331-20-3), od 23. ožujka 2020. godine (dalje u tekstu: Prethodna odluka rektora o uskrati suglasnosti). **Mišljenja smo da donošenje prethodne samostalne odluke od strane rektora Sveučilišta u Zagrebu u pitanju koje je Statutom izrijeком stavljeno u nadležnost Senata Sveučilišta predstavlja protustatutarno postupanje rektora.** Naime, sukladno odredbi članka 13. stavka 1. točke 8. Statuta, **ovlast je rektora dati prethodno mišljenje Senatu u postupku izbora dekana i drugih čelnika sastavnice.** Međutim, pri tome Statut ne ovlašćuje rektora na donošenje prethodne samostalne odluke kojom se uskraćuje suglasnost na program predloženika u postupku izbora dekana, kao što je u ovom slučaju očito učinjeno na način da je rektor, samostalno, već 23. ožujka 2020. godine (više od mjesec dana prije nego je o tom pitanju odlučivao Senat) donio odluku o uskrati suglasnosti. Rektor za takvo postupanje nema pravnu osnovu jer je ovlast davanja odnosno uskrate suglasnosti na prijedlog programa predloženika za dekana Statutom dana isključivo Senatu Sveučilišta, a rektor u tom postupku participira samo na način da sukladno članku 13. stavku. 1. točki. 8. Statuta daje svoje (neobvezujuće) **prethodno mišljenje** i sukladno članku 21. stavku. 1. točki. 15. (neobvezujući) **prijedlog odluke**, ali ne i odluku samu.

Smatramo da rečenica sadržana u članku 42. stavku 2. Statuta koja glasi „Odluka rektora i Senata kojom se uskraćuje suglasnost mora biti obrazložena“ nikako ne može biti interpretirana na način da bi

podrazumijevala mogućnost postojanja dvije zasebne odluke o istom pitanju (o uskrati suglasnosti), od koje bi na donošenje jedne bio samostalno ovlašten rektor. Ne samo da bi takva interpretacija bila suprotna izriječkom pobrojanim ovlaštenjima rektora (članak 13. Statuta) odnosno izriječkom pobrojanim nadležnostima Senata (članak 21. Statuta), nego kada bi intencija Statuta bila postojanje dviju zasebnih odluka, rečenica u članku 42. stavku 2. Statuta bi morala glasiti: Odluke (dakle, množina) rektora i senata kojima se uskraćuju suglasnosti moraju biti obrazložene. Ovako, iz Statuta jasno proizlazi da se radi o jednoj, jedinstvenoj odluci na čije je donošenje ovlašten isključivo Senat, ali je s obzirom na participaciju rektora u njenom donošenju kroz davanje prethodnog mišljenja i predlaganja donošenja odluke, zapravo njihova zajednička odluka. U ovom kontekstu upućujemo na **pogrešno referiranje na odredbe Statuta** u posljednjem paragrafu na stranici 2. Odluke Senata o uskrati suglasnosti, a koji se nastavlja na stranici 3. Odluke i u kojem se konstatira da Statut predviđa da „**odluka rektora i odluka Senata** kojom se uskraćuje suglasnost moraju biti obrazložene“. Precizno je navesti da članak 42. Statuta određuje da „**Odluka rektora i Senata** kojom se uskraćuje suglasnost mora biti obrazložena“, što je bitna razlika, jer Statut ne sugerira postojanje dviju odluka o istom pitanju, nego samo jedne, a kako je to već prethodno obrazloženo.

S obzirom da je jedna od osnova za donošenje Odluke Senata o uskrati suglasnosti i prethodna Odluka rektora o uskrati suglasnosti, a koja je, kako je objašnjeno, protustatutarna jer na njeno samostalno donošenje rektor Statutom nije ovlašten, ona nužno utječe na pravnu valjanost cjelokupno provedenog postupka donošenja Odluke Senata o uskrati suglasnosti i čini je pravno nevaljalom.

Nadalje, Odluka Senata o uskrati suglasnosti je i u sadržaju svoje izreke protustatutarna obzirom da je točkom II. izreke Odluke određeno da se „Prijedlog programa rada iz točke 1. ove Odluke negativno ocjenjuje“. Naime, **Statutom nije predviđena ovlast Senata (ili rektora) da program predloženika za dekana „ocjenjuje“, već isključivo da na dostavljeni program izda svoju suglasnost ili traženu suglasnost uskrati.** Iz obrazloženja cjelokupne odluke nije ni moguće razaznati način ili kriterije temeljem kojih je Senat predloženikov prijedlog programa ocijenio negativnom ocjenom.

III. Netočna tumačenja Statuta sadržana u Odluci Senata o uskrati suglasnosti

U obrazloženju Odluke Senata o uskrati suglasnosti (strana 2. Odluke), navodi se kako je aktualna dekanica Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu (dalje u tekstu: Filozofski fakultet), prof.dr.sc. Vlahović-Štetić, pogrešno adresirala dopis kojim dostavlja prijedlog programa rada Filozofskog fakulteta kandidata izv. prof. dr. sc. Jovanovića na rektora i na Senat Sveučilišta ne „uzimajući u obzir **propisani postupak ocjene i davanja suglasnosti** na prijedlog programa rada kandidata za dekana jedne od sastavnica Sveučilišta u Zagrebu **propisan Statutom Sveučilišta u Zagrebu**“, te se pojašnjava da iz članaka 13., 21. i 42. Statuta proizlazi obveza dostave tog prijedloga isključivo rektoru. Ovakva tvrdnja ili interpretacija Statuta je višestruko netočna jer Statutom uopće nije propisan postupak (procedura) izdavanja odnosno uskrate suglasnosti na program predloženika, nego se isti izvodi iz smisla odredbi kojima su propisane pojedine nadležnosti rektora odnosno Senata Sveučilišta i sam postupak izbora dekana sastavnica Sveučilišta. Sukladno posljednje navedenom, u Odluci Senata o uskrati suglasnosti posve je pogrešno izvedena tvrdnja da bi zahtjev za izdavanjem suglasnosti na program predloženika za dekana prvenstveno i jedino morao biti dostavljen rektoru. Upravo suprotno, **člankom 42. stavkom 2. Statuta izriječkom je određeno da se prijedlozi koji dobiju suglasnost stručnog vijeća upućuju Senatu**, koji mora na prijedlog rektora, u roku od mjesec dana odlučiti o davanju suglasnosti na uredno podnesen zahtjev. Dakle dekanica je uputivši zahtjev za izdavanjem suglasnosti Senatu postupila upravo kako to nalaže Statut, pri čemu je pitanje organizacije unutarnjih stručnih službi rektorata Sveučilišta u Zagrebu da tako zaprimljeni zahtjev pravodobno upute rektoru na prethodno mišljenje, da bi ukupna procedura bila provedena unutar Statutom propisanog roka od mjesec dana. **Treba napomenuti da su odredbe Statuta povrijeđene u okolnostima kada rektor i Senat zajedničkim djelovanjem nisu poduzeli sve što je bilo neophodno da bi se postupak izdavanja ili uskrate suglasnosti proveo u Statutom predviđenom roku, a koji je u konkretnom slučaju na štetu sastavnice sveučilišta probijen za više od mjesec dana.**

IV. Netočna interpretacija pozitivnih pravnih propisa u vezi rada javnih ustanova i uvjeta za izbor dekana visokih učilišta

Na stranici 3. Odluke Senata o uskrati suglasnosti vrlo se konfuzno i pravno netočno objašnjava uloga Filozofskog fakulteta kao javnog visokog učilišta, te se u navedenom kontekstu navodi **netočna tvrdnja da je Filozofski fakultet javna ustanova, koja obavlja javnu službu kao javnu ovlast**. Visoka učilišta obavljaju javnu službu i pri tome su joj povjerene ili imaju određene javne ovlasti, ali nikako se ne može reći da obavljaju cjelokupnu javnu službu kao javnu ovlast, kao što se to u Odluci netočno tvrdi. Također, tvrdnja sadržana u Odluci (strana 4.) da „Filozofski fakultet ima status ustanove od posebnog interesa za Republiku Hrvatsku“, u strogo formalnom smislu, nije točna. Naime, pravne osobe od posebnog interesa za Republiku Hrvatsku utvrđene su Odlukom Vlade Republike Hrvatske o pravnim osobama od posebnog interesa za Republiku Hrvatsku (NN br. 71/2018), a među tim pravnim osobama se ne nalazi ni Sveučilište u Zagrebu, niti njegova sastavnica Filozofski fakultet.

Nadalje, u Odluci se navodi da kandidat za dekana izv. prof. dr. sc. Jovanović u opisu Filozofskog fakulteta kao javnog visokog učilišta ne koristi formalne zakonom i podzakonskim propisima predviđene pojmove te da kandidat za dekana mora imati određena znanja i vještine iz područja djelatnosti javnih službi. Osim što niti jedan pozitivni pravni propis formalno od predloženika za dekana ne traži poznavanje rada javnih službi, prethodno opisana konfuzna i netočna utvrđenja sadržana u odluci koju je na prijedlog rektora donio Senat (koji čine i dekani pojedinih sastavnica Sveučilišta) u najmanju je ruku dokaz da poznavanje funkcioniranja javnih službi i jasno razlikovanje pojedinih zakonom predviđenih pojmova očito nije uvjet za izbor ni za dekana, ni za rektora, a da sasvim jasnu sliku o pojedinim zakonskim pojmovima nemaju ni osobe koje su na tim funkcijama već dugi niz godina.

V. Neprimjereno prosuđivanje osobe predloženika umjesto prijedloga programa

Primjećujemo da u sadržajnom aspektu Odluka Senata o uskrati suglasnosti obiluje proturječnim i netočnim navodima koje su na nekoliko mjesta u Odluci usmjerene na samu osobu predloženika za dekana, a što smatramo posebno problematičnim obzirom da Senat nema ovlasti prosuđivati osobu predloženika za dekana, nego isključivo njegov prijedlog rada.

Tako se u Odluci (strana 3.) implicitno navodi da kandidat za dekana nema odgovarajuća znanja i vještine iz područja djelatnosti javnih službi pri čemu se u nastavku navodi kako je osnovna djelatnost Filozofskog fakulteta: obrazovanje studenata, stručno usavršavanje nastavnika, znanstveno istraživačka djelatnost i tome slično. Ova netočna tvrdnja na štetu predloženika za dekana sama je sebi kontradiktorna obzirom da je predloženik u znanstveno-nastavnom zvanju i na radnom mjestu izvanrednog profesora na koje je mogao doći isključivo na način da je zapravo obavljao one poslove koje ulaze u osnovne djelatnosti fakulteta. Dakle, predloženik za dekana je nesporno u dosadašnjem radu sudjelovao u obrazovanju studenata, znanstveno – istraživačkoj djelatnosti, sudjelovao u radu na projektima, sudjelovao u provedbi izbora u zvanja i na radna mjesta i tome slično, pa je sasvim sigurno da posjeduje znanja i vještine iz područja djelatnosti Fakulteta.

Nadalje, Odlukom Senata o uskrati suglasnosti, predloženiku za dekana se imputiraju stavovi koji objektivno ne proizlaze iz samog prijedloga programa predloženika. Primjerice iz prijedloga programa predloženika se objektivno ne može utvrditi namjera djelovanja izvan granica propisanih pozitivnim pravnim propisima, kako mu se to imputira u Odluci Senata o uskrati suglasnosti. Govoreći u programu o samostalnom određivanju granica i smjera Fakulteta u budućnosti, predloženik za dekana se jasno poziva na opće i posebne interne akte Fakulteta, strategiju Fakulteta i operativni plan njene provedbe, a što su sve dokumenti koji su prije njihova stupanja na snagu podložni ocjeni i nadzoru odgovarajućih sveučilišnih tijela i samog Senata Sveučilišta, u kojim okolnostima nema govora o tome da bi buduće djelovanje dekana pod bilo kojim uvjetima moglo biti protuustavno, protuzakonito ili protustatutarno, ili pak izvan zadatih granica autonomije sveučilišta.

Nadalje, Odlukom Senata o uskrati suglasnosti se problematiziraju ocjene predloženika za dekana o radu sadašnje uprave Fakulteta, koja je prema njegovom mišljenju, povećala efikasnost sustava upravljanja. Nasuprot tih navoda predloženika, Odlukom se ističu opće poznate činjenice da je sustav upravljanja visokim učilištima reguliran pozitivnim pravnim propisima, iz čega proizlazi da aktualna uprava nije zaslužna za eventualnu povećanu efikasnost u upravljanju. I dok je nesporno da je sustav upravljanja visokim učilištima zakonska zadatost, predloženik za dekana ima pravo na svoju slobodnu ocjenu razine efikasnosti upravljanja Fakultetom, jer efikasnost upravljanja sustavima unutar zakonskih okvira nikako nije zakonska zadatost, te bitno ovisi o ljudskom faktoru i sposobnosti čelnih osoba ustanova. Posljednje navedeno je osobito razvidno kad se usporede različite razine uspješnosti pojedinih fakulteta i drugih znanstvenih organizacija koji svi rade unutar istog zakonskog okvira, ali s bitnim razlikama u rezultatima znanstvenog, nastavnog i drugih oblika rada.

Odlukom se nekritički odbacuju ocjene predloženika za dekana o društvenim promjenama kao glavnim uzrocima pada broja upisanih studenata na Filozofski fakultet te se tvrdi da je „golemi“ pad broja upisanih studenata „rezultanta“ lošeg upravljanja Fakultetom. Osim što se pri ovakvim ocjenama gubi iz vida da predloženik za dekana još nije imao prilike upravljati Fakultetom, pa niti ne može biti odgovoran za navodno loše upravljanje njime, time se posredno tvrdi da bi i kod drugih fakulteta koji imaju sličan, a ako ne i izraženiji pad broja upisanih studenata, problem prvenstveno bio u lošoj kvaliteti upravljanja i na tim drugim visokim učilištima. Unatoč tome, problem smanjenja broja upisanih studenata Senat nije apostrofirao prilikom potvrde predloženika za dekana drugih sastavnica kod kojih se bilježi puno drastičniji pad broja studenata. Tako „golemi“ pad broja studenata na koji se Odluka referira, a koji se može promatrati kroz postotak nepopunjenosti upisnih mjesta za Filozofski fakultet prema „Izvešću o upisima na preddiplomske i integrirane preddiplomske i diplomatske studije Sveučilišta u Zagrebu za akademsku godinu 2019./2020.“ iznosi 20,3 %, dok za Ekonomski fakultet iznosi 22,0 %, Geotehnički fakultet 66,66%, za Metalurški fakultet 68,53 %, a za Šumarski fakultet 63,87%. Niti jednom od predloženika za dekana ovdje spomenutih drugih fakulteta, ista ili značajno veća nepopunjenost upisnih mjesta, nije uzimana kao bitan kriterij za izdavanje suglasnosti na programe njihovih predloženika za dekane u ožujku ove godine, kada im je suglasnost Senata i izdana. Temeljem iznesenih podataka, primjećujemo da je suglasnost uskraćena upravo predloženiku za dekana onog fakulteta kod kojeg je pad broja upisanih studenata najmanje izražen.

VI. Neutemeljenost primjedbi na prijedlog programa predloženika za dekana

Odluka Senata o uskrati suglasnosti sadrži niz neutemeljenih i niz neobrazloženih primjedaba na sadržaj prijedloga programa predloženika za dekana.

Tako se predloženikov program kritizira zbog okolnosti da u istome nije predložio mjere za provedbu reakreditacije studijskih programa, a pri tome se ne uzima u obzir da je to primarno posao i odgovornost još uvijek aktualne uprave Fakulteta u koji će se dekan (bude li izabran) tek aktivno uključiti, s obzirom na okolnost da se akreditacija provodi tijekom 2020. godine, a mandat dekana započinje tek u listopadu 2020. godine.

Nadalje, predloženiku se zamjera neiznošenje podataka o novim studijskim programima odnosno reformi istih u okolnostima kada predloženik nije u poziciji dati takve podatke, niti istima treba raspolagati. U svom programu predloženik daje načelnu i korektnu informaciju o tome da su reformirani studijski programi u fazi dovršavanja te će biti upućeni na Sveučilište u ljetnom semestru ove akademske godine (a što je također obveza i aktivnost sadašnje uprave). Kao svojevrсни prigovor ističe se da Senat još nema uvid u buduće izmjene studijskih programa Fakulteta, ali je nejasno kako bi ih i mogao imati, kad studijski programi još nisu dovršeni i tek predstoji razdoblje u kojem će biti dostavljeni Senatu, a što se u programu predloženika jasno navodi.

Odluka Senata o uskrati suglasnosti (strana 5.) sadrži navod da „Struktura i sadržaj prijedloga programa rada kandidata za dekana Filozofskog fakulteta nisu usklađeni s Odlukom o donošenju strategije pametne

specijalizacije RH za razdoblje od 2016. do 2020. godine i Akcijskog plana za provedbu Strategije pametne specijalizacije RH za razdoblje 2016. do 2017. godine. Navedena tvrdnja nije ničime obrazložena da bi se mogla prosuđivati njena točnost (dakle ne navodi se koji konkretno dio programa i u kojem sadržaju nije usklađen s navedenim aktima). Nadalje, iako je proces pametne specijalizacije kontinuiran proces, postavlja se pitanje zašto se inzistira da program jednog fakulteta bude usklađen sa strategijom ili akcijskim planom koji se ne odnosi na mandatno razdoblje u kojemu bi predložnik bio dekan sastavnice? Naime, predmetna strategija se odnosi na razdoblje do 2020. godine pri čemu je akcijski plan razrađen za 2016. odnosno 2017. godinu, a za očekivati je da će se u narednom razdoblju, uvažavajući na tom planu do sada postignute rezultate, ciljevi i prioritete strategije postaviti drugačije.

Nadalje, Odlukom Senata o uskrati suglasnosti se spornim (upitnim, nepoznatim i sumnjivim) kvalificira ideja prepuštanja središnjeg mjesta u visokoobrazovnom procesu studentima te se konstatira da navedeno predstavlja „nejasno proširenje postojećeg pravnog okvira kojim se uređuje ustrojstvo javne ustanove odnosno javnog visokog učilišta“. Modificiranje visokoobrazovnog procesa u smjeru veće posvećenosti studentima ne predstavlja „proširenje pravnog okvira“ jer se po naravi stvari pravni okvir može proširiti samo novim pravnim propisom, a predložnik za dekana ne sugerira, niti najavljuje svoju aktivnost u tom smjeru kada govori o ulozi studenata u visokoobrazovnom procesu. Odlukom nisu naznačeni razlozi iz kojih Senat Sveučilišta kvalificiranje ideje prepuštanja središnjeg mjesta u visokoobrazovnom procesu studentima smatra upitnim, nepoznatim i sumnjivim.

Odlukom Senata o uskrati suglasnosti se uključivanje nevladinih i drugih udruga u pojedine kolegije kvalificira protupropisnim i nekvalitetnim. Navedeno utvrđenje je protivno Zakonu o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju (NN broj 123/03, 198/03, 105/04, 174/04, 2/07 - OUSRH, 46/07, 45/09, 63/11, 94/13, 139/13, 101/14 - O, RUSRH, 60/15 - OUSRH i 131/17; dalje u tekstu: ZZDVO), koji u članku 6. stavku 2. točki 12. kao jednu od temeljnih zadaća Nacionalnog vijeća za znanost, visoko obrazovanje i tehnološki razvoj apostrofira predlaganje i poticanje sudjelovanja drugih subjekata i organizacija civilnog društva, posebno tijela državne uprave, tijela jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave te gospodarskih subjekata u sustavu znanstvene djelatnosti i visokog obrazovanja, a nizom drugih odredbi predviđa suradnju i sudjelovanje odgovarajućih organizacija i sudjelovanje stručnjaka u nastavi (npr. čl. 66. ZZDVO-a).

Odlukom Senata o uskrati suglasnosti konstatira se da predložnik svojim programom nije predložio aktivnosti kojim će se Fakultet posebno brinuti za svoj „pomladak“, te osigurati prijenos znanstvenih i nastavnih kompetencija s vrsnih stručnjaka na mlade. Obzirom da pojam „pomladak“ ne sadrži niti jedan pozitivni pravni propis koji uređuje područja znanosti i visokog obrazovanja, nejasno je koja je to grupacija zaposlenika za koju bi Filozofski fakultet trebao posebno brinuti. Nejasno je također koji bi to bili načini koji bi osigurali prijenos znanstvenih i nastavnih kompetencija s vrsnih stručnjaka na mlade, s obzirom da se kompetencije mladih istraživača prvenstveno stječu učenjem i radom, a nužni preduvjet njihova stjecanja nije njihov prijenos sa (starijih) stručnjaka na mlade. Ova konstatacija u sebi sadrži također pogrešan i neprihvatljiv stav da mlade osobe ujedno ne mogu biti i vrsni stručnjaci.

Sugestija da bi odgovarajući vid brige za „pomladak“ bio zapravo produljenje ugovora o radu nastavnicima koji su stekli uvjete za umirovljenje je kontradiktoran sam sebi, osobito u uvjetima ograničenog financiranja kroz zatvoren broj koeficijenta u kojima mladi znanstvenici i nastavnici često zbog neopravdanog produljenja radnog odnosa osobama koje su stekle uvjete za umirovljenje ostaju bez stalnih radnih mjesta i zasluženih napredovanja. ZZDVO predviđa mnoge oblike angažiranja umirovljenih nastavnika na visokim učilištima koji omogućavaju prijenos dragocjenih iskustava na mlade, bez potrebe ostanka u radnom odnosu.

Odlukom Senata o uskrati suglasnosti konstatira se da se prijedlogom programa predloženika „nekritički prihvaća činjenica da je stupio na snagu i počeo se primjenjivati novi Kolektivni ugovor za znanost i visoko obrazovanje, posebice njegov normativni dio koji se primjenjuje od 1. listopada 2019. godine“. Treba istaći da se radi o nespretnoj i netočnoj tvrdnji jer je netočno da se normativni dio Kolektivnog ugovora za znanost i visoko obrazovanje primjenjuje od 1. listopada 2019. godine. Naime od tog datuma se primjenjuju odredbe

Ugovora o normiranju rada što nije isto što i normativni dio kolektivnog ugovora, a što je pojam koji označava zapravo sve odredbe kolektivnog ugovora koji se primjenjuju na zaposlenike (dakle sva materijalna i druga prava zaposlenika iz Ugovora) i obuhvaća puno više odredaba od onih sadržanih u poglavlju predmetnog Kolektivnog ugovora o normiranju rada. Nadalje, treba istaći da svatko tko ima namjeru zakonitog postupanja, a to je obveza svih dionika sustava znanosti i visokog obrazovanja, ne može „kritički doživljavati činjenicu stupanja na snagu ugovora“ koji ga obvezuje, već ga mora poštovati na način da, i kao zaposlenik, i kao poslodavac ispunjava sve svoje njime predviđene obveze odnosno da konzumira svoja njime predviđena prava. Svaki je ugovor podložan izmjenama i dopunama u za to predviđenim zakonskim procedurama, ali ugovor koji je na snazi je obvezujući i mora se poštovati.

Znatan dio teksta Odluke Senata o uskrati suglasnosti posvećen je isticanju mnogobrojnih primjedbi na rad aktualne dekanice Filozofskog fakulteta. Ne ulazeći u (ne)točnost tih primjedbi, ističemo da su iste irelevantne, čak i u kontekstu najave predloženika za dekana da će nastaviti „kontinuitet upravljanja“ Fakultetom. Predloženik najavom kontinuiteta upravljanja nije najavio kontinuitet nastavljanja s eventualnim greškama ili nezakonitim postupanjima, kako se to Odlukom pogrešno tumači. Pri tome svakako treba istaći da se zakonito vođeni postupci oduzimanja znanstvenog ili znanstveno-nastavnog zvanja (pa i prorektoru zagrebačkog sveučilišta) ni u kojim uvjetima ne mogu ocijeniti uznemiravanjem ili povredom dostojanstva nastavnika, već obvezom visokog učilišta i njegovih tijela u okolnostima kada su za to ispunjene zakonske pretpostavke. Kada je riječ o izostanku odgovarajućeg pravilnika o radu ustanove, treba naglasiti da se radi o obvezi koju je visoko učilište trebalo ispuniti u roku od 6 mjeseci od dana stupanja na snagu Zakona o radu objavljenog u NN br. 93/14, 30.7.2014. godine. Tada je dekan Filozofskog fakulteta bio sadašnji rektor zagrebačkog sveučilišta.

Ustavno jamstvo autonomije sveučilišta uključuje ovlast visokog učilišta na samostalan izbor dekana (čelnika), a navedeno pravo, u skladu s Ustavom i zakonom, uživa svaka pojedina sastavnica sveučilišta. Za uskratu ili ograničavanje tog prava moraju postojati posebno opravdani, jasni i dokazani razlozi koji se prvenstveno moraju ticati bitnih segmenata programa predloženika za dekana fakulteta. Pri tome je opravdano očekivanje sastavnice i predloženika za dekana sastavnice da su razlozi za uskratu suglasnosti prethodno dokraja razjašnjeni u otvorenoj komunikaciji sa sastavnicom i predloženikom te raspravljeni na sjednici Senata Sveučilišta u relevantnoj akademskoj raspravi. Kako je u postupku uskrate suglasnosti na prijedlog programa predloženika opisano postupanje izostalo do mjere da sam predloženik nije imao prilike obrazložiti ili razjasniti pojedine navode iz svojeg prijedloga programa u bilo kojoj formi, a uzimajući u obzir da je Odluka Senata o uskrati suglasnosti u pojedinim segmentima protustatutarna te da su razlozi za uskratu suglasnosti na prijedlog programa predloženika nejasni, sami sebi proturječni i u najvećoj mjeri sasvim irelevantni jer im sadržaj uopće ne predstavlja objektivno valjanu osnovu za uskratu suglasnosti, smatramo da bi istu bez odgode trebalo staviti izvan snage te ponoviti postupak izdavanja suglasnosti na prijedlog programa predloženika sastavnice, vodeći računa da se u novom postupku otkloni sva šteta koju je Sveučilište nepravilnim radom svojih tijela u ovom postupku nanijelo Filozofskom fakultetu.

S poštovanjem,

Pravna služba sindikata znanosti

Ana Petošić, dipl.iur., v.r.

U Zagrebu, 11. svibnja 2020. godine